

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.620 van 28 februari 2003
in de zaak A. 133.376/XIV-13.933**

- In zake :
1. XXX,
 2. XXX,
- die woonplaats kiezen bij
advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL
Paleizenstraat 134.
tegen :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
 2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van XXX nationaliteit, op 25 februari 2003, hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2003 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 februari 2003 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 26 februari 2003 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 26 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 februari 2003, om 10.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAMBRICHTS, die loco advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de commissaris-generaal in beide bestreden beslissingen doet gelden dat “(...) dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nergens melding maakt van uw eerdere asielaanvraag in Duitsland, noch in het kader van uw eerste asielaanvraag - waar u voor de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs uitdrukkelijk ontkent reeds eerder asiel te hebben aangevraagd (zie verhoorverslag DVZ, pt. 16) noch in het kader van uw tweede asielaanvraag. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie wordt gevoegd bij het administratief dossier blijkt evenwel dat u op 6 maart 1997 een asielaanvraag hebt ingediend in Duitsland, welke op 6 augustus 1998 na beroep werd geweigerd. Van een kandidaat-vluchteling kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in elke fase van de procedure, en dit reeds van bij de aanvang, alle relevante elementen aanbrengt die dienstig zijn in zijn asielaanvraag. Overeenkomstig het ‘fraus omnia corrumpit’-beginsel ondermijnt het bewust verzwijgen van uw eerdere asielaanvraag volkomen de geloofwaardigheid van uw verklaring”;

Overwegende dat de verzoekende partijen hiertegen inbrengen: “Tegenpartij verwijst ook nog naar het feit dat verzoeker verzwijgt dat hij eerder in Duitsland een asielaanvraag zou hebben ingediend. In de eerste plaats kan gesteld worden dat uit het gebruik van het begrip ‘bijkomend’ kan afgeleid worden dat het hier om een bijkomend en bijgevolg niet om een determinerend motief gaat. Bijgevolg kan dit motief niet op zichzelf de beslissing dragen en is het niet nodig om te onderzoeken of dit motief op behoorlijke gronden steunt. Subsidiair kan gesteld worden dat dit motief niet pertinent is. Inderdaad, indien de bewering van tegenpartij juist zou zijn, zou verzoeker in Duitsland in beroep geweigerd zijn op 6 augustus 1996. Welnu, de feiten die door verzoeker worden ingeroepen, vinden plaats tussen 15 september en 7 november 1998, hetzij allemaal na de beslissing in beroep genomen in Duitsland. Indien het juist is dat van een kandidaat-vluchteling kan verwacht worden dat hij spontaan alle gegevens vermeldt die dienstig zijn voor het onderzoek van zijn asielaanvraag, zoals tegenpartij terecht stelt, is dit niet het geval voor gegevens die daarmee niets te maken hebben. Welnu, er valt niet in te zien waarom feiten die plaatsvonden vooraleer de problemen van verzoeker begonnen, dienstig zouden zijn om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent deze feiten, nadien gebeurd te onderzoeken. Er wordt overigens alleen maar beweerd dat verzoeker ‘bewust verzwijgt’ het feit dat hij zich vroeger

vluchteling heeft verklaard in Duitsland, er wordt niet beweerd dat verzoeker liegt indien hem hierover vragen worden gesteld. Welnu, er kan hem alleen verweten worden iets te verzwijgen, wanneer het voor verzoeker duidelijk is dat het niet vermelden van een bepaald feit van belang kan zijn bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn aanvraag, quod non”;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat tijdens het verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoekende partijen uitdrukkelijk werd gevraagd of ze in België of in een ander land reeds eerder een verzoek om asiel of erkenning als vluchteling hadden ingediend; dat de verzoekende partijen slechts de eerdere asielaanvraag in België hebben vermeld en de eerdere asielaanvraag in Duitsland, ingediend op 6 maart 1997, hebben verzwegen; dat het verweer van de verzoekende partijen dat voornoemd motief “niet pertinent is” en dat “er (...) overigens alleen maar (wordt) beweerd dat ze het feit bewust verzwijgen”, niet kan worden bijgetreden, nu uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat hun die vraag is gesteld tijdens het verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken; dat immers van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat hij aan de eerste bevoegde overheid waarmee hij in contact komt, zijnde de dienst Vreemdelingenzaken, alle gegevens vermeldt die dienstig zijn voor het onderzoek; dat het gegeven dat zij een eerdere asielaanvraag hebben ingediend in een ander land een pertinent gegeven is, waarvan de commissaris-generaal in alle redelijkheid kan stellen dat het “bewust verzwijgen” ervan de geloofwaardigheid volkomen ondermijnt; dat overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit”, geen gunstig gevolg kan worden verleend aan het beroep van een vreemdeling die verzwijgt dat hij eerder een asielaanvraag in een ander land heeft ingediend; dat dit neerkomt op het bewust misleiden van de Belgische autoriteiten en derhalve niet als een “niet pertinent” gegeven kan worden aangemerkt; dat hieruit volgt dat het beroep niet-ontvankelijk is wegens ontstentenis van het wettelijk vereiste rechtmatig belang,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig februari tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.